

Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av november 2014

Artiklarna nedan behandlar flera olika aspekter av Mellanöstern: Utvecklingen mer allmänt under de senaste åren, Palestina/Israel-frågan, Irak, Syrien och Iran. Tidsperioden är 12-20 november.

Tidigare artikelsamlingar från den senaste månaden som behandlar besläktade ämnen:

[Vänsterpress om Islamiska staten, Turkiet och kurderna – oktober 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten och kampen om Kobane – oktober 2014](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av oktober 2014](#), samt [Vänsterpress om Mellanöstern – början av november 2014](#)

Martin Fahlgren 24/11 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Ökat våld mot irakisk minoritet.....</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Är kriget mot terrorismen tillbaka?.....</i>	<i>2</i>
Offensiv	3
<i>Kurder arresterade i Iran</i>	<i>3</i>
<i>Vad hände med den arabiska våren?.....</i>	<i>5</i>
Proletären.....	10
<i>Slut på undfallenheten?.....</i>	<i>10</i>
<i>Håller USA på att byta taktik i Syrien?</i>	<i>11</i>

Arbetaren

Ökat våld mot irakisk minoritet

Karlos Zurutuza

Arbetaren 14/11 2014

För mandéerna, ett av Iraks ursprungsfolk, har det våldsamma kaos som präglat landet sedan USA:s invasion 2003 slagit mycket hårt. Hotet från Islamiska staten, IS, har gjort situationen ännu allvarligare.

– Att återvända hem vore rena självmordet. Islamisterna skulle skära halsen av oss direkt, säger den mandeiska flyktingen Khalil Hafif Ismam.

Han befinner sig nu vid mandéernas råds byggnad i Kirkuk, tio mil öster om hemstaden Baiji.

– Vi hade vårt hem och två smykebutiker hemma i Baiji, men när IS tog över området i juni var vi tvungna att fly för våra liv.

Nu bor Khalil Ismam i stället här vid rådets byggnad tillsammans med sin bror Sami och dennes familj, samt deras mamma.

Familjen tillhör en minoritetsreligion vars rötter går tillbaka till 400 år före Kristus och där Johannes döparen hyllas som en profet. I över 2 000 år har mandéerna utfört sin viktigaste ritual, dopet, vid Eufrat och Tigris flodbankar, och gruppen anser sig inte ha några kopplingar till vare sig judendom, kristendom eller islam.

Khalil Ismam och hans bror är båda silversmeder och kommer ursprungligen från Iraks sydligaste delar. De berättar för IPS hur familjen på 1980-talet flyttade till Bagdad, på jakt efter ett bättre liv. Men efter det första gulfkriget, 1991, tvingades de flytta igen, denna gång till Baiji. I dag bor de i mandéernas råds byggnad i Kirkuk, men har ingen aning om hur deras framtid kommer att se ut.

– Rådet har sagt att vi inte kan stanna här i mer än en månad, men vi vet inte var vi ska ta vägen och IS står redan vid stadens portar, säger Sami Ismam.

Enligt en rapport som släpptes av Human Rights Watch år 2011 hade då närmare 90 procent av Iraks mandéer antingen flytt från landet eller dödats sedan den USA-ledda invasionen av Irak genomfördes 2003.

Och enligt Suhaib Nashi, som är generalsekreterare för Mandeiska förbundet i exil, har situationen för de mandéer som är kvar i landet snabbt förvärrats på senare tid.

– Under de senaste två månaderna har våra medlemmar i Irak varit utsatta för ett folkmord utfört av radikala islamister, inte bara IS, säger Suhaib Nashi till IPS.

Han säger att situationen är mycket allvarlig även i Iraks södra delar, där minoritetsgruppen ofta faller offer för shiitiska miliser, eller vanliga kriminella.

– Mördandet av mandéer i Irak utförs både för att få tag i deras pengar, men också i syfte att genomföra en etnisk rensning med målet att utplåna hela den mandeiska befolkningen, säger Suhaib Nashi.

Fyrabarnsmamman Khalima Mashmul, 39, tillhör den grupp av flyktingar som numera bor i mandéernas råds byggnad i Kirkuk. Hon berättar för IPS att hon ursprungligen kommer från landets södra delar, men att hon som tonåring tvingades flytta till Kirkuk när den dåvarande diktatorn Saddam Hussein försökte förändra befolkningssammansättningen i Kirkuk, där

kurderna är i majoritet. Hennes man, som arbetar som polis i staden, blev svårt skadad i samband med ett bombattentat i somras.

– Vi kan inte återvända till vårt hem eftersom min man är hotad, och vi har inte tillräckligt med pengar för att betala någon hyra, säger Khalima Mashmul.

Hon menar att de inte längre kan stanna i landet, utan säger att familjens enda hopp står till att få politisk asyl i Australien eller i något europeiskt land.

Det är en dröm de sannolikt delar med många andra i dagens Irak. Enligt en färsk rapport från FN-organet OCHA har 1,8 miljoner irakier tvingats på flykt inom landet bara i år. Enligt samma rapport så är 600 000 av dessa internflyktingar i akut behov av hjälpinsatser på grund av den annalkande vintern.

Samtidigt har många irakier valt att lämna kaoset i hemlandet bakom sig och begett sig över gränsen till grannländerna. Chabar Imad Abid är polis, tillhör den mandeiska minoriteten och bevakar tillsammans med en grupp andra mandeér rådets byggnader i Kirkuk.

– Min hustru och mina fem barn befinner sig i Jordanien och jag kommer själv att försöka ansluta mig till dem så fort jag kan. Vi har precis fått veta att IS håller på att samla sina styrkor i Hawija – fem mil väster om Kirkuk. De kommer snart att inleda sin offensiv, säger Chabar Imad Abid.

Internationalen

Är kriget mot terrorismen tillbaka?

Arash Hakimnia

Internationalen 21/11 2014

I kampen mot IS får vi inte åsidosätta demokratiska värderingar eller rättssäkerheten. Solidaritetsmanifestationerna med Kobane ett positivt tecken. Nu behövs solidaritet med Syriens kämpande demokratiska opposition.

Den arabiska våren markerade en tillbakagång både för militant islamism och anti-muslimska stereotyper i massmedier. Det svårgripbara al-Qaida tappade fotfästet i regionen och fram trädde muslimer som människor av kött och blod som krävde demokrati och social rättvisa. Regimernas överlevnadsmetod ser vi nu i efterhand var att vrida konflikten åt ett annat håll, att ställa militär diktatur mot religiös diktatur.

I Egypten såg militären till att bana vägen för det muslimska brödrskapet. Det maktfullkomliga och religiöst nitiska styret blev snabbt impopulärt och skrämde många. Fram trädde militären som nationens räddare och störtade brödrskapet. Nu är Egypten återigen en militär diktatur och ordningen tycks för tillfället återställd under general al-Sisi.

Även i Syrien har regimen medvetet drivit konflikten åt sekteristiskt håll och de ursprungliga revolutionärerna får nu slåss mot både regimen och den så kallade Islamiska staten IS. Regimen har för det mesta tvekat inför att slå till hårt mot IS och IS är mer intresserat av byggandet av sitt kalifat än att störta regimen i Damaskus. Sanningen är att militärdiktaturerna och islamisterna är två sidor av samma mynt. Existensen av IS gynnar alla möjliga geopolitiska intressen. USA är på väg tillbaka in i Irak i och bombkampanjer har inletts i Syrien som nu riktas mot fler grupper än IS. Iran stärker sitt inflytande i Irak och framstår som en samarbetspartner för väst i och med dess deltagande i kampanjen mot IS.

Men även här i Europa finns det krafter som drar nytta av IS. I Tyskland har de största högerextrema manifestationerna på länge hållits under kort tid med IS som svepskäl. ”Den muslimska terroristen” har återigen blivit skräckstoryn nummer ett på löpsedlarna. Terrorlarm

utfärdas i vårt grannland Norge och terrorexperter sitter i tv-studior och spekulerar vilt om hur många rekryter och sympatisörer rörelsen har bland ”ungdomar i förorten” (läs muslimska ungdomar).

Stämningen efter 11 september banade väg för svepande terrorlagar, medial hysteri och en växande anti-muslimsk rörelse. All form av terrorism och statsterrorism måste det naturligtvis kämpas mot. Naturligtvis måste vi solidarisera oss med de krafter i regionen som bekämpar både den militära och islamistiska diktaturen med livet som insats. Men kriget mot IS får inte bli ett nytt ”kriget mot terrorismen” där vi åsidosätter demokratiska och progressiva värderingar eller tummar på rättssäkerhet och journalistisk hederlighet. De nya lagarna mot ”jihad-resor” får inte användas för att misstänkliggöra muslimer i allmänhet, på det sätt trubbiga terrorlagar tidigare utsatt oskyldiga människor för rättsövergrepp.

Tyvärr tror jag att vi är sämre rustade för att stå upp för viktiga principer den här gången. Solidaritetsmanifestationerna med Kobane och kurdiska YPG har varit positiva. Men varför har solidariteten inte utsträckts till Syriens övriga revolutionärer som bekämpar IS och står upp för sina lokalsamhällen med samma intensitet? För vänsterns del handlar det mycket om tryggheten i att ställa sig bakom de sekulära kurdernas röda fanor. Invånarna i Kobane betraktas kort sagt inte lika mycket som muslimer som säg syriska Saraqeb två timmars bilfärd bort.

I ett tal på en manifestation nyligen talade en aktivist i ett antifascistiskt nätverk om att ta kampen mot IS när de återvänder och står ”i våra städer, våra förorter”. Nätverket har tagit till sig delar av kritiken på sociala medier. Men det är ändå symptomatiskt på hur lätt även progressiva människor kan ta till sig det som förmedlas uppifrån av massmedier, terrorexperter och stater.

Det är viktigt att vi håller en självständig progressiv linje i kampen mot IS och inte går in i fällan att stödja militärdiktaturer eller vara okritiska mot våra egna terrorexperter, massmedier och myndigheter. Vi alla måste vara vaksamma och kritiska och inte låta kampen mot IS användas som svepskäl för att inskränka medborgerliga fri- och rättigheter, bedriva oseriös journalistik eller sprida högerextrem propaganda.

Offensiv

Kurder arresterade i Iran

Ammar Khorshed

Offensiv 15/11 2014

230 kurder har arresterats av den iranska regimen för att slå ned mot solidariteten med kampen i Kobanê och för att förhindra en resning på hemmaplan mot den islamiska republiken.

Den kurdiska revolutionen i Rojava, Västra Kurdistan (i Syrien), vars spjutspets kan ses i försvaret av staden Kobanê, har inspirerat en hel värld, inte minst kurder i regionen. En kurdisk resning sprider sig nu i alla ockuperade delar av Kurdistan och har fått marken att skaka under fötterna på makthavarna i Thehran (Iran), Ankara (Turkiet), Damaskus (Syrien) och Bagdad (Irak).

Den internationella solidaritetsdagen för Kobanê samlade 10 000-tals i en rad länder, inte minst i Iran och Turkiet. Enligt Kurdistan Press Agency har 230 kurder arresterats i kurdiska städer i Iran när de den 1 november demonstrerade till stöd för det folkliga motståndet i Kobanê.

En våg av gripanden och försvinnanden sprider sig nu. De senaste rapporterna kommer från Sanandaj, där 35 kurder arresterades under en fredlig demonstration. Det var när demonstrationen också riktade slagord mot den iranska regimens förtryck som polisen slog till.

På bild det fruktade Evin-fängelset (oklart om det är dit de har förts).

Detta avslöjar motsägelsen i Irans ”stöd” till att bekämpa Islamiska staten (IS). Islamiska republiken Irans syfte med motståndet mot IS handlar inte om stöd till kurderna, mänskliga rättigheter eller för att sätta stopp för den etniska rensningen av kurderna, utan om att stärka det sekteristiska shia-styret i Irak och Assad-regimen i Syrien, för att i slutändan stärka sin egen position i regionen.

Genom att i internationell press uttrycka stöd för Kobanê och kampen mot IS hoppas Iran att de ska kunna fortsätta det egna förtrycket mot det kurdiska folket i skymundan. De vill också ge en bild till omvärlden att Iran, till skillnad från Syrien, Irak och Turkiet, är ett stabilt land och därmed också en stabil handelspartner.

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) ger sitt fulla stöd till såväl det iranska som det kurdiska folkets motstånd mot den islamiska republiken i Iran. Det finns en undertryckt ilska mot det kapitalistiska prästerskapets diktatur, vilket vid upprepade tillfällen har resulterat i strejker och massprotester i landet.

Kurdernas kamp för mänskliga, politiska och kulturella rättigheter går hand i hand med den iranska arbetarklassens kamp mot diktaturen. Vad som kan fälla den iranska regimen är en gemensam massrevolt där arbetarklassens strejker och organisering ställer sig i fronten. Det behöver vara en rörelse som garanterar alla förtryckta minoriteter fulla rättigheter och kurderna självstyre eller en egen stat om de så vill.

Vad hände med den arabiska våren?

Jonas Brännberg

Offensiv 20/11 2014

Nya folkliga revolter mot diktaturer och kapitalistisk utsugning är oundvikliga i Mellanöstern.

Ingen kan ha undgått den totala scenförändring som har skett i Mellanöstern sedan massprotesterna på Tahrirtorget under den arabiska våren 2011. Istället för förhoppningarna om demokrati, arbete och ett slut på fattigdomen och korruptionen har flera länder kastats tillbaka till förtryck eller än värre; sönderfall och inbördeskrig som i Syrien, Libyen och Jemen.

Samtidigt ritas den geopolitiska kartan om med en rasande fart. Framför allt ritas bilden av en amerikansk imperialism som har gjort ett fiasko och allt mer försvagat sin dominerande ställning. Tillsammans med kapitalismens knappa styrfart har detta gjort instabiliteten kronisk. Det är lätt att se mörka perspektiv för framtiden, men både gamla och nya frihetstorg väntar på nya utbrott, som kan ge ny vägledning för en massrörelse bort från krig, diktatur och kapitalistisk utsugning.

I nyhetsflödet om det brutala krigets Syrien, milisgruppernas Libyen eller militärens maktåtertagande i Egypten är det lätt att både förlora hoppet och orienteringen kring vad som ligger bakom dagens konflikter. För den som vill få en bred bild av Mellanösterns nuvarande kittel av motsättningar är Bitte Hammargrens nya bok *Gulfen – en framtida krutdurk* (Leopard förlag, 2014) mycket nyttig läsning. Även om boken är lite pratig och upprepar sig ibland ges en mycket bra bild över hur ekonomiska, politiska och religiösa intressen sammanflätats under historiens gång.

De flesta konfliktpunkter har sitt ursprung i stormakternas kolonisering och utsugning av Mellanöstern. Mest uppenbart är Västimperialismens stöd till staten Israels bildande, som en allierad och som ett styrkefäste i regionen.

De senaste årens imperialistiska interventioner har gjort situationen än värre.

Mellanösternkommentatorn Patrick Cockburn summerade i boken Jihadismens återkomst: ”De fyra krigerna i Afghanistan, Irak, Libyen och Syrien under de senaste tolv åren har alla haft öppen eller dold utländsk intervention i djupt splittrade länder. I varje krig förstärkte Västs medverkan de befintliga motsättningarna och drog länderna närmare inbördeskrig.”

Men konflikterna handlar också om regionala stormakters maktintressen, framför allt mellan den absoluta monarkin Saudiarabien (styrd av kungafamiljen al-Saud) och den teokratiska diktaturen Iran. Båda baserar sitt styre på religiös fundamentalism (i Saudiarabien en sunnitisk wahhabism där religiösa ledare och kungahuset backar upp varandra och i Iran ett shiitiskt styre under den högste ledaren ayatollah Ali Khamenei).

Under det Kalla kriget (1948-91) backade USA upp de diktatoriska monarkierna på den arabiska halvön (de så kallade Golfstaterna) medan Sovjet backade upp militärstyrda republiker såsom Syrien, Irak, Sydjemen och Egypten (som senare bytte sida).

Under den antikoloniala frihetskampen radikaliserades arbetare och fattiga i regionen och flera av Sovjets allierade använde sig av en socialistisk retorik och genomförde också förstatliganden och vissa välfärdsreformer.

Revolutionen i Iran 1979 blev en vändpunkt. Tills dess hade shahens (monarken) Iran varit USA:s trogna allierade sedan en CIA-ledd kupp 1953. Istället kunde de islamiska prästerna kidnappa den iranska revolutionen och införa en teokratisk diktatur i deras eget intresse där USA pekades ut som ”den store satan”. För Saudiarabien, som tillsammans med resten av Golfstaterna stod för ett stort förtryck av sin shiitiska befolkning och andra shiiter i regionen, var det nya styret i Iran ett allvarligt hot.

I Gulfen – en framtida krutdurk beskrivs hur ett av Saudiarabiens mest strategiska vapen, både mot vänstersinnade rörelser i Mellanöstern och mot shiitiskt inflytande, var spridandet av wahhabismen.

Tack vare de enorma oljeinkomsterna kunde miljarder USA-dollar användas för att bygga moskéer och islamiska universitet där den wahhabistiska tolkningen av islam förkunnades. Där fördöms alla sedvänjor som sågs som avvikelser från den ”ursprungliga rena läran”. Kvinnans ställning är obetydlig. Det är dessa idéer som är grunden för det som präglar dagens salafister (Salaf = förfäder).

Wahhabismen blev ett utmärkt medel både mot ökat shiitiskt inflytande och möjligheterna för socialistiska idéer att få fotfäste bland miljoner troende muslimer i Mellanöstern. Senare användes wahhabismen också för att motivera ett ”heligt krig”, först i Jemen och sedan mot Sovjetunionen, som hade invaderat Afghanistan 1979, vilka också backades upp av USA. al-Qaidas tidigare ledare Usama bin Laden var en huvudperson i detta projekt – men hamnade senare i onåd hos det saudiska kungahuset när han kritiserade samarbetet med USA.

Det är från denna religiösa offensiv (som helt och hållet hade politiska och ekonomiska motiv), med Saudiarabien som centrum, som dagens al-Qaida, Islamiska staten (IS), al-Nusra (Nusrafronten) med flera har sitt ideologiska ursprung. Även om Saudiarabien officiellt inte längre stödjer någon av dessa grupper är det allmänt känt att de får massivt stöd från ”privata sponsorer” i Saudiarabien och andra Golfstater.

USA:s Irakkrig 2003 gav sedan grogrunden för dessa gruppers ökade inflytande. När USA störtade Saddam Hussein och hans sunnibaserade styrande Baath-parti ställde de samtidigt hela den sunnitiska befolkningen i landets centrala delar utan politisk representation. Detta lade grunden för det missnöje som först al-Qaida och nu den Islamiska staten har kunnat utnyttja.

Militären i Egypten har också gett jihadisterna nya argument, när den avsatte Muslimska brödraskapets hatade president Muhammed Mursi 2013. Det som var en folklig revolt mot Mursis oförmåga att förbättra för vanligt folk och islamisering av landet, till och med större än protesterna mot Mubarak, kidnappades av militären för att återupprätta sin forna makt-position. Med militärens krossande av brödraskapet kan IS och andra jihadister argumentera för att det inte går att störta de korrupta härskarna på demokratisk väg, utan att det krävs vapen för att upprätta ett muslimskt kalifat. Risken finns att Egypten får en liknande utveckling som Algeriet på 1990-talet, där kväsandet av en islamistisk rörelse ledde till en vålds- och terrorvåg som kostade 200 000 människors livet.

Det är inte bara USA och Saudiarabien som har fått skörda vad de själva har sått vad gäller islamistiska grupper. Bitte Hammargren berättar att när USA invaderade Irak 2003 uppmanade Bashar al-Assad syrier att åka till Irak för att kämpa i ett heligt krig mot USA. Många av dessa är de som nu har kommit tillbaka och anslutit sig till IS.

Även om det är våldet och grupper som IS som har dominerat utvecklingen under de senaste månaderna vore det förhastat att påstå att det har skett ett avgörande skifte hos befolkningen mot en mer sekteristisk hållning.

Att IS och andra liknande grupper har kunnat avancera handlar mer om bristen på alternativ, maktvakuum och hur de har backats upp av olika imperialistiska makter för deras egna intressens skull. Tvärtom visade revolutionerna 2011 på en vilja till enighet över olika etniska och religiösa gränser.

Den arabiska våren har tillsammans med krigerna i Libyen och Syrien totalt ritat om den geopolitiska kartan i Mellanöstern. Först förlorade USA, tack vare folkets massprotester, sina trogna allierade i diktatorerna Ben Ali i Tunisien, Mubarak i Egypten och Ali Abdullah Saleh i Jemen. I Egypten har visserligen militären genom en kupp mot dåvarande president Mursi återtagit kontrollen under general, numera president, Sisi, men samarbetet med USA har fått sig en rejäl knäck efter att USA försökte få till en kompromiss mellan militären och muslimska brödraskapets Mursi.

I Libyen har Gaddafi, som under åren etablerade allt bättre relationer med Väst, ersatts av ett totalt kaos, där olika milisgrupper dominerar och två regeringar/parlament säger sig företräda landet. Den ena kontrollerar oljekällorna i öster medan den andra kontrollerar oljebolagets huvudkontor och centralbanken i huvudstaden Tripoli. Samtidigt har de av USA tillsatta regeringarna i Irak och Afghanistan allt mer distanserat sig från Washington.

Hammargrens bok berättar om Qatar, som tidigare alltid har agerat lillebror åt Saudiarabien, men som efter att de hittat enorma gasfyndigheter i landet har börjat agera mer på egen hand. De startade tv-nätverket Al Jazeera och satsade stort på att stödja Muslimska brödraskapet i Egypten, till saudiernas stora ilska. I Syrien stödjer de den salafistiska milisen Islamiska fronten.

Relationerna mellan USA och Saudiarabien är också ansträngda efter händelserna i Egypten (där de saudiska härskarna gjorde allt för att underminera Mursi och stödja militären) och efter att USA vägrat att ingripa militärt i Syrien mot Bashar al-Assad. USA är också allt mer irriterat på Turkiet som både har backat upp Muslimska brödraskapet i Egypten och hjälpt IS och andra islamister i Syrien.

Allt detta har inneburit att USA:s ärkefiende i regionen, Iran, helt plötsligt står som en av de möjliga allierade. För Iran har sanktionerna tillsammans med fallande oljepriser gjort regimen allt mer desperat. Den vet mycket väl att de ekonomiska umbärandena var en av grunderna för

Mubaraks fall 2011. Det är också en orsak till att regimen har släppt fram den mer kompromissinriktade presidenten Hassan Rohani.

Det är förklaringen till det tillfälliga avtal om Irans kärnenergiprogram som träffats och förhandlingar som skett det senaste året mellan USA och Iran. Än är det fortfarande osäkert om det blir något förlängt avtal som ska hindra utvecklandet av iranska kärnvapen, men av flera skäl har båda parter mer att tjäna på ett sådant än på länge.

Ett tecken på den nya samarbetsviljan är USA:s mycket försiktiga kritik mot Irans allierade Houthi-milisen, som tagit över stora delar av Jemen. Om USA gör upp med Iran riskerar de dock att driva fler sunniter i Irak och Syrien i famnen på IS och liknande grupper.

Tidningen *The Economist*, ett husorgan för Västimperialismen, propagerar öppet för att USA borde försöka bryta dödläget och att det finns pengar att tjäna i Iran. I sitt senaste specialnummer om Iran, "The revolution is over", pekar de på att Irans islamistiska fernissa flagnar och att det finns en stor marknad för "konsumentvaror och västerländsk teknik". Iran är Mellanösterns tredje största ekonomi.

Vad var det som hände under den arabiska våren? Var det ens en revolution, med tanke på vad som hänt sedan dess? Revolutionernas belackare finns på alla sidor i konflikterna. Propagandan från diktatorer som Syriens Bashar al-Assad menar att uppror alltid leder till "extremism" medan jihadister som IS menar att folkligt uppror och krav på demokrati inte fungerar mot Mellanösterns korrupta, USA-allierade envåldshärskare.

Till och med vissa av de som själva var med och ledde protesterna på till exempel Tahrir-torget i Kairo hävdar idag att det inte var någon revolution. I "Gulfen" återges artiklar ur New York Times som hävdar att Sisi planerat alltsammans bara för att Mubarak inte skulle kunna lämna över makten till sin son Gamal.

Men faktum var att det som hände på Egyptens gator var en revolution – även om den aldrig fullbordades. Under många månader var den gamla makten – militären – trots sina vapen och sin ekonomiska makt (den kontrollerar cirka 40 procent av Egyptens ekonomi) helt ur stånd att slå ned det folkliga upproret på gatorna. På alla sätt försökte militären att skapa kaos för att återta kontrollen men under tiden bildades tusentals nya fackföreningar, partier, kvinnoorganisationer, tidningar och så vidare.

En revolution är en process, ofta över många månader eller flera år, där den gamla och nya makten strider om utgången. Under en strid mellan revolution och kontrarevolution utkristalliserar sig en dubbelmakt, där den gamla makten utmanas av en ny – i Egypten var det torgen som var basen för den nya alternativa makten.

Men precis som CWI förklarade då krävs en revolutionär organisering för att få till stånd en seger för revolutionen. Arbetarklassen och de fattiga, som stod i täten, behöver organisationer för att kunna försvara sig men också för att demokratiskt kunna besluta om vilken som är vägen framåt.

I Egypten bildades många nya fackföreningar men tyvärr inget arbetarparti. Istället fanns liberala borgerliga ledare, som visserligen lovade demokrati men som inte kunde ge några lösningar eftersom de inte var beredda att gå utanför det kapitalistiska systemets ramar. I avsaknad av en demokratiskt organiserad arbetarrörelse som kunde mobilisera och ena massorna kunde det Muslimska brödrskapet med sitt sociala välfärdsarbete delvis fylla det vakuum som uppstod, men på sekteristisk och inomkapitalistisk basis.

Resultatet har vi idag. Brödrskapets Mursi valdes till president i brist på bättre alternativ och inom några månader hade han provocerat fram större protester än vad Mubarak klarade av.

Men återigen ledde avsaknaden av arbetarnas självständiga politiska organisering till att massrevolten avleddes.

I Tunisien har brödraskapets ”kusiner” i Ennahda-partiet nyligen förlorat makten till en borgerlig ”sekulär” koalition kallad Nidaa Tounes, efter att totalt ha misslyckats med att ge fattiga några förbättringar.

I borgerliga media lyfts detta som ett hopp för framtiden, men socialister måste varna för situationen. Lika lite som Ennahda kommer Nidaa Tounes att hitta någon lösning på fattigdomen, arbetslösheten och korrruptionen – eftersom allt är kopplat till det ekonomiska system som de försvarar. Nidaa Tounes vill höja pensionsåldern, ta bort subventioner på basvaror och privatisera energi- och telekomsektorn.

Ett verkligt arbetaralternativ, med ett socialistiskt program, måste byggas upp som bryter med kapitalismen, som förstatligar naturresurser, stora företag och banker och använder resurserna i dessa för att investera i infrastruktur och välfärd. Om inte det sker kommer Nidaa Tounes misslyckande att öppna upp för diktatur på nytt – antingen något som liknar Ben Alis regim eller en ny diktatur lik den som salafisterna vill skapa.

Situationen är dock långt ifrån nattsvart. I Tunisien är många arbetare organiserade i fackföreningsfederationen UGTT, som skulle kunna bli basen för bildandet av ett nytt arbetarparti och en rörelse för socialism. Och även om militärerna i Egypten för tillfället har kommandot finns det fortfarande kamprörelser, strejker och fackföreningar. Och framför allt finns minnet och erfarenheterna av 2011 kvar.

Turkiet är en kokande kittel av motsättningar, vilket inte minst visades av förra årets massiva protester som startade vid Ghezi-parken i Istanbul.

I år har spänningarna stigit ännu mer sedan den kurdiska befolkningen reagerat med enorma protester mot president Erdoğan's stöd till IS och vägran att tillåta kurder att ta sig till det kurdiska självstyret i norra Syrien för att hjälpa till att stå emot IS attacker på Kobanê och andra städer.

Det finns i princip ingen regim i regionen som kan kallas stabil. Nya revolter kan uppstå på de mest oväntade ställen. Bitte Hammargrens bok har undertiteln En framtida krutdurk och pekar bland annat ut Saudiarabien som en ”tryckkokare” där motsättningarna mellan de medeltida levnadsreglerna som kungahuset påtvingar människor och ungdomars vilja till förändring närmar sig kokpunkten.

Trots landets enorma oljerikedomar är statsbudgeten allt mer ansträngd och det finns många fattiga. I de östra delarna av landet finns en starkt diskriminerad shiitisk befolkning. Inga Gulfstater har heller några fackliga rättigheter.

Tvärtom är de många migrantarbetarna närmast livegna.

Nya folkliga revolter mot diktaturer och kapitalistisk utsugning är oundvikliga i Mellanöstern. Det är socialisters uppgift att ge dessa rörelser idéer och initiativ för organisering baserad på klass samt att överbrygga eventuella motsättningar utifrån religion och etnicitet. Då är också vägen öppen för att göra slut på krig och misär genom att kasta ut imperialismen, avskaffa kapitalismen och bygga en framtid på gemensamt ägande av resurser med rättvis fördelning i en demokratiskt planerad ekonomi. ■

Proletären

Slut på undfallenheten?

Alice Staffan Beckman

Proletären 12/11 2014

Palestinska aktivister gör hål på Israels apartheidmur på Västbanken veckan efter att Sverige erkänt Palestina. Frågan är om USA och EU någonsin kommer att göra mot Israel vad de gjorde mot apartheidstyret i Sydafrika? Israel är ju imperialismens bästa vän.

Erkännandet kan ses som ett löfte till palestinierna. Men ett en verklig lösning ligger ännu långt borta.

Kanske skulle Olof Palme, om han fått leva, ha erkänt Palestina redan för ett par decennier sedan; kanske var det bland annat därför han mördades. Inrikespolitiskt var han ingen hjälte men han inbjöd Yassir Arafat till Sverige, han var påverkad av 1960- och -70-talens anti-koloniala kamp och hade faktiskt gjort en insats för Vietnam – samtidigt som han tidigt dragit slutsatsen att det för Israels framtid var avgörande att Palestinafrågan fick en lösning. Ett Palestina och ett Israel som ömsesidigt erkände varandra skulle ju – formellt – upplösa den koloniala situationen och göra också Israel till en ”legitim” statsbildning.

Det folkliga palestinska uppror – den så kallade Intifadan – som inleddes halvtannat år efter Palmes död besvarades med en terror som kanske kunde upprört honom lika mycket som bombningarna av Hanoi. Dessutom förvandlades snart premiärminister Yitzhak Rabin, som stod för terrorn, från hök till en duva som ville förhandla – det kunde ha blivit en tvåstatslösning – som framför allt skulle gagnat imperialismen.

Ingen ska inbilla sig att ett Mini-Palestina bredvid Israel skulle kunna (eller tillåtas) vara annat än en lydstat.

Men så blev Yitzhak Rabin också mördad.

Och erkännandet har alltså dröjt till nu – med ett helt annat läge i världen och inte minst i Palestina-Israels grannländer – när decennierna som gått tydligt visat något som Olof Palme inte vill se, att det inom sionismen finns en aggressiv strävan efter expansion; att ockupa-

tionen 1967 av den så kallade Västbanken ingick i en plan för ett "Stor-Israel"; att den sionistiska kolonisation som inleddes i slutet av förrförra seklet bara fortsätter och fortsätter.

Nu tänker allt fler ledande imperialistiska politiker – i till exempel Storbritannien och Frankrike – som Olof Palme gjorde då. De ser med fasa på den israeliska bosättningspolitiken och det militära "övervåldet" – hur Israel bara gör sig mer och mer förhatligt i en allt mer hotfull omvärld – dessutom med stöd av majoriteten israeler. Det idealistiska "skimmer" som en gång omgav det israeliska statsbyggandet har slocknat (utom för de ultraliberaler som oavsett allt upprepar sitt mantra om att "Israel är Mellanösterns enda demokrati").

Långt tydligare än på Palmes tid handlar det nu om att rädda Israel från sig självt... medan det ännu finns någon mark att förhandla om... och några att förhandla med...

Det finns naturligtvis något "progressivt" i detta erkännande av Palestina – särskilt om det leder till efterföljd i Europa. Även om det fortfarande är mest "av omtanke" om Israels framtid (mot bakgrund av Förintelsen) är det en bekräftelse för alla palestinier från den värld som så länge gjort sig blind för deras oändliga lidanden och förluster; att också de existerar som folk och nation, att det finns ett territorium som en omvärld är beredd att se som deras.

Erkännandet kan faktiskt ses som ett "löfte" att "vi ska hjälpa er att försöka återfå de delar av Palestina, inklusive östra Jerusalem, som Israel ockuperat sedan 1967".

Till det "progressiva" hör inte minst detta att "Sverige" härmed frigjort sig på allvar från undfallenheten, fegheten – det medlöperi som det sionistiska Israel ständigt påtvingat sina vänner med hänvisningar till Förintelsen och antisemitism.

Sedan är det en annan fråga om Israel någonsin kommer att backa från "Västbanken" – och östra Jerusalem. Kommer USA och EU någonsin gemensamt komma till den punkten att de kan sätta en sådan press på Israel? Kan de göra mot Israel vad de gjorde mot apartheid-regimen i Sydafrika? Är inte Israel imperialismens enda riktigt pålitliga vän – och bas – i det strategiskt och ekonomiskt viktiga Mellanöstern? Har inte Israel blivit (potentiellt) ännu viktigare i den nuvarande situationen med IS exempellösa terror och Saudiarabiens, Qatars med flera dubbelspel mellan imperialismen och fundamentalismen?

På sikt hotar IS förstås även Israel – men kanske är det just Israel som har resurserna och strategin för att besegra dem... för att samtidigt kapa åt sig "helig" mark öster om Jordan (som de enligt de sionistiska representanterna vid Versaillesfreden efter första världskriget gjorde anspråk på)?

Hur går det då med Palestina... med tesen att lösningen på den koloniala frågan är ett demokratiskt Palestina för både araber och före detta israeler – vilket förutsätter imperialismens totala nederlag i regionen...

Det är inte pessimism – bara ett försök att se sammanhanget i vilket den svenska regeringen erkänt Palestina.

Håller USA på att byta taktik i Syrien?

USA utnyttjar IS terror och utbildar ny rebellstyrka

Patrik Paulov

Proletären 20/11 2014

Är USA:s bombningar av IS i Syrien rent av början på ett samarbete med Assad-regeringen? Har strategerna i Vita huset och Pentagonäntligen insett att terrorismens framväxt är ett resultat av USA:s och dess allierades tidigare agerande i regionen?

Proletären reder ut frågan.

Terroristorganisationen Islamiska staten (IS) har släppt en ny avrättningsvideo. Arton syriska armésoldater mördas tillsammans med en amerikansk biståndsarbetare. Videons syfte lär vara att sprida skräck bland motståndarna, men också att locka nya rekryter från världens alla hörn.

Den öppna terrorn ger USA och dess allierade nya argument för att trappa upp krigsinsatserna. Men den militära inblandningen i Syrien handlar om mycket mer än att krossa en hotfull terroristorganisation.

Det har under de senaste månaderna spekulerats kring om USA håller på att byta ståndpunkt i frågan om Syrien och dess styrande. Presidenterna Bashar al-Assad och Barack Obama har ju gemensamma intressen i att bekämpa Islamiska staten.

Är USA:s bombningar av IS i Syrien rent av början på ett samarbete? Har strategerna i Vita huset och Pentagon insett att terrorismens framväxt är ett resultat av USA:s och dess allierades tidigare agerande i regionen?

Det mesta tyder på att svaret på båda frågorna är nej.

Parallellt med bombningarna av IS fästen i nordöstra Syrien fortsätter nämligen insatserna för att få till stånd ett ”regimskifte” i Damaskus. Om inte effekterna för det syriska folket vore så fruktansvärda skulle man kunna stämpla agerandet hittills som ett patetiskt fiasko.

Konflikten i Syrien bröt ut våren 2011. Från första stund var utländska aktörer inblandade. Vapen, pengar och annan hjälp gick till krafter som påstods kämpa för ”demokrati” och ”mänskliga rättigheter”, och påstods representera det syriska folket.

Tre och ett halvt år senare har ”demokratikampen” resulterat i hundratusentals döda och sårande, miljontals flyktingar och en enorm förödelse.

Inte nog med det. Merparten av de rebeller som väst så ihärdigt hyllat har antingen gett upp eller anslutit sig till IS eller någon av övriga extremistgrupper.

Och regeringen i Damaskus? Ja, om det är något som blivit tydligt är det att det finns ett folklig stöd för landets president och armé. Utan detta stöd hade ”regimskiftet” sedan länge lyckats.

Vad drar USA för slutsatser av detta?

Jo, att det behövs mer militär inblandning i Syrien. Att USA med hjälp av ”demokrati-vurmande” vänner i Mellanöstern måste göra ett nytt försök att bygga en ”moderat” rebellstyrka – för att kriga mot både IS och Syriens regeringsarmé.

Planerna är storslagna. CIA och Pentagon har fått order att trappa upp sina insatser. *Washington Post* rapporterade 14 november att målsättningen är att USA:s underrättelsetjänst och militär var för sig ska utbilda 5000 syriska rebellkrigare per år.

USA:s försvarsminister Chuck Hagel vittnade förra veckan inför kongressen om det framgångsrika förberedelsearbetet: ”Saudiarabien, Turkiet och andra partnernationer har accepterat att stå värd för träningsanläggningar.”

Den krigiska supermakten får inte bara hjälp av diverse förtryckarstater i Mellanöstern. Också europeiska allierade är med på krigståget.

Storbritanniens utrikesminister Philip Hammond utlovade förra veckan stöd till USA:s träning och beväpning av den nya styrkan. Hammond bekräftade den linje som gällt sedan 2011: ”Assad kan inte ha någon framtida roll i Syrien.”

Om det är någon kritik som hörs så är det att USA agerar för långsamt, att det behövs snabbare och utvidgade militära insatser.

Frankrikes utrikesminister Laurent Fabius, medlem i det regerande Socialistpartiet, skrev 3 november en debattartikel publicerad i tidningar i flera länder. Fabius menar att Islamistiska staten (IS) och president Assad ”är två sidor av samma barbariska mynt”. Därför duger det inte bara att bekämpa IS i området kring Kobane/Ayn al-Arab.

Frankrike och koalitionen måste också, skriver Laurent Fabius, rädda invånarna och de heroiska rebellerna i Aleppo från den syriska arméns mördande.

Den franske utrikesministerns bild står inte oemotsagd. Nyligen gjorde brittiska Channel 4 ett reportage från Aleppo, vilket även sändes i SVT:s Agenda 9 november.

Kanalen besökte den regeringskontrollerade delen av Aleppo, där invånare ser armén som beskyddare. Rebellerna, oavsett vilket namn de för stunden går under, pekas istället ut som de som under två års tid attackerat och mördat folket. Dessa Aleppobor vill för allt i världen inte bli ”räddade” av Fabius med vänner.

Hårdast kritik mot USA:s nuvarande agerande kommer från den syriska utlandsbaserade oppositionen. Syriska nationella koalitionen (SNC), som bland annat Sverige stött ekonomiskt, gillar inte alls bombningarna av IS och Jabhat al-Nusra, al-Qaidas officiella gren i Syrien.

Bombningarna gynnar bara ”regimen”, förklarade SNC:s president Hadi al-Bahra i en intervju för brittiska *The Guardian* 10 november. al-Bahra kunde ha tillagt att den så kallade Fria syriska armén, i den mån den existerat, ofta stridit sida vid sida med de grupper som USA nu bombar.

Enligt Hadi al-Bahra är det Assad som är roten till allt ont i Syrien och därför borde bombas. Tilläggas kan att Hadi al-Bahra är utbildad i USA och verksam som affärsman i Saudiarabien.

Medan USA-koalitionen trappar upp insatserna i Syrien och strömmen av utländska krigare till IS når rekordnivåer så finns det de som försöker finna en väg till fred eller åtminstone till mindre lidande.

FN-sändebudet Staffan De Mistura reste nyligen till Damaskus för att diskutera ett förslag om att skapa fredliga frizoner med Aleppo som startpunkt. Utan att ha kännedom om detaljerna i förslaget är det positivt att någon vill diskutera vapenvilor istället för vapenleveranser.

Men de internationella och syriska krafter som strävar efter en fredslösning har små möjligheter att lyckas, så länge USA och dess vänner fortsätter att elda under kriget och förödelsen.